

Arrest

nr. 52 451 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekster vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, omdat zij vaststelt *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekster meent dat zij recht dient te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Gudermes, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Volgens uw verklaringen werd uw zoon, N. T. (...) (O.V. nr. 5. 977. 244), in februari 2006 thuis gearresteerd door enkele leden van ordediensten. Ze brachten hem naar Khankala waar hij vernam dat hij verdacht werd van het plegen van een aanslag op een gepantserd militair voertuig (BTR). Uw zoon werd gedwongen om een bekentenis te ondertekenen. Omdat hij dit weigerde werd hij geslagen. Uw echtgenoot, N. M. (...), een voormalig politiemann, had banden met de familie Y. (...) die toen veel politieke en militaire macht had. Dankzij de hulp van de familie Y. (...) werd uw zoon tien dagen na zijn arrestatie tegen betaling vrijgelaten. Uw zoon was echter bang om opnieuw gearresteerd te worden en besloot het land te verlaten. Enkele dagen na zijn vrijlating vertrok hij naar Moskou vanwaaruit hij verder reisde naar Frankrijk. Hij vroeg asiel aan bij de Franse autoriteiten. Na het vertrek van uw zoon kwamen er nog enkele keren leden van ordediensten bij jullie langs op zoek naar uw zoon. In september 2006 probeerden ze ook de echtgenote van uw zoon, D. T. G. (...) (O. V. nr. 5. 977. 244), mee te nemen. Uw bureu konden dit echter verhinderen. Uw echtgenoot bracht uw schoondochter vervolgens in veiligheid bij haar familie. Ze vertrok in september 2006 met haar twee kinderen naar België waar haar moeder en broer ook verblijven en vroeg asiel aan. Na het vertrek van uw schoondochter kwamen leden van ordediensten jullie huis nog een keer doorzoeken in de herfst van 2007. Uw echtgenoot heeft daarna geld gegeven aan een kennis van hem opdat jullie niet meer lastiggevallen zouden worden. Op 10 november 2008 kwamen er echter opnieuw leden van ordediensten bij jullie langs. Ze waren op zoek naar uw andere zoon R. (...) die op dat moment niet thuis was. Ze beschuldigden jullie ervan spionnen van de familie Y. (...) te zijn. Enkele dagen later vertrok uw echtgenoot samen met jullie zoon R. (...) naar Azerbeidzjan. U kon echter niet met hen meegaan omdat uw moeder ernstig ziek was. Na het vertrek van uw echtgenoot en uw zoon R. (...) verbleef u bij uw jongste broer in het dorp Engel-Yurt, omdat u niet langer in uw huis durfde blijven wonen. In februari 2009 na het overlijden van uw moeder vroeg u een reispaspoort aan dat u bekomen heeft in april 2009. In mei 2009 ging u samen met uw zus L. (...) naar uw huis om daar wat op te ruimen. U bleef daar enkele dagen en de laatste nacht vielen leden van ordediensten het huis binnen. Ze verbrandden al de documenten die ze in uw huis vonden

waaronder uw reispaspoort. Op 28 juli 2009 bracht uw broer u per wagen naar Grozny. Eén van uw andere broers werkte daar op de luchthaven en hij zorgde ervoor dat u per vliegtuig naar Moskou kon reizen. Vandaaruit reisde u per bus verder naar België. U bent in België aangekomen op 7 augustus 2009. Op 11 augustus 2009 heeft u asiel aangevraagd. Uw zoon T. (...) is op 18 augustus 2009 vanuit Frankrijk naar België gekomen. Omdat zijn asielaanvraag in Frankrijk geweigerd werd heeft hij op 24 augustus 2009 in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw intern paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o. a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de ordediensten omwille van de vermeende betrokkenheid van uw zoon, N. T. (...) (O. V. nr. 5. 977.244), bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal verschillende opmerkelijke tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen afgelegd door uw zoon, N. T. (...) (O. V. nr. 5. 977.244), en uw schoondochter, D. T. G. (...) (O. V. nr. 5. 977. 244), waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd wordt.

Met betrekking tot de arrestatie van uw zoon T. (...) verklaarde u uitdrukkelijk dat er vier leden van ordediensten uw huis waren binnengevallen en dat ze met één wagen waren gekomen. U beweerde dat twee van hen Tsjetsjeens spraken en dat de andere twee niets zeiden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 09/12/2009, p. 6). Uw zoon stelde daarentegen dat zeker zes tot tien personen jullie huis waren binnengevallen en dat ze met twee wagens waren gekomen. Hij beweerde ook in strijd met uw verklaringen dat deze personen Russisch spraken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van N. T. (...), dd. 12/10/2009, p. 6). U verklaarde verder dat deze personen niet gemaskerd waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 09/12/2009, p. 6). Uw schoondochter beweerde dan weer dat ze wel gemaskerd waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van D. T. G. (...), dd. 10/09/2008, p. 12). Toen u met deze verschillende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, bleef u gewoon bij uw verklaringen, waardoor deze tegenstrijdigheden niet worden opgeheven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 09/12/2009, p. 9). Nu verklaarde u op het einde van uw gehoor weliswaar dat uw zoon en schoondochter u misschien niet alles gezegd hadden, dat u niet altijd thuis was, u uw moeder moest verzorgen en zelf ook ziek bent geweest (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 09/12/2009, p. 14). Aangezien u volgens uw verklaringen echter zelf aanwezig was toen uw zoon T. (...) in februari 2006 bij u thuis werd aangehouden, gaat uw uitleg in deze niet op.

Verder verklaarde u dat leden van ordediensten na de vrijlating van uw zoon in februari 2006 nog verschillende keren waren langsgekomen. Zo stelde u dat ze in september 2006 uw schoondochter probeerden mee te nemen waarna ze besloot om het land te verlaten. Toen u vervolgens gevraagd werd of ze daarvoor, namelijk in de periode tussen de vrijlating van uw zoon in februari 2006 en die keer in september 2006 dat ze uw schoondochter wilden meenemen, ook nog waren langsgekomen, verklaarde u dat ze in deze periode slechts één keer waren langsgekomen. U stelde dat u toen niet thuis was en dat u het enkel van uw dochter vernomen had. U kon ook niet preciseren wanneer ze dan gekomen waren, maar u dacht dat het in de zomer was. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 09/12/2009, p. 8-9). Uw schoondochter stelde in strijd met uw verklaringen dat leden van ordediensten twee weken na de vrijlating van uw zoon al een eerste keer jullie huis waren binnengevallen. Ze verklaarde dat u wel thuis was toen. Uw schoondochter beweerde ook dat leden van ordediensten nog gekomen zijn in april 2006 en in juli 2006 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal

van D. T. G. (...), dd. 10/09/2008, p. 15-16). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, beweerde u dat u het zich allemaal niet goed meer kon herinneren en dat uw kinderen misschien bepaalde zaken voor u verborgen gehouden hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 09/12/2009, p. 2 9-10) wat echter evenmin een afdoende uitleg is. Afgezien van het feit dat uw schoondochter verklaarde dat u thuis was geweest toen leden van ordediensten twee weken na de vrijlating van uw zoon bij jullie binnenvielen, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich deze incidenten die mede de oorzaak vormden van uw uiteindelijke vertrek uit uw land zou herinneren, dat u hier met uw zoon en schoondochter over zou hebben gesproken en jullie hierover eensluidende verklaringen zouden afleggen.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen. U verklaarde dat u vanuit Moskou per bus vertrokken bent. U beweerde dat de smokkelaar gezorgd had voor een reispaspoort voor u. U was er echter niet zeker van of dit reispaspoort dan op uw naam was uitgereikt. U stelde gewoon dat u het document zelf niet gezien had, omdat de smokkelaar het bij uw vertrek aan de chauffeur van de bus gegeven had. Bij binnenkomst op Pools grondgebied zou de chauffeur van de bus uitgestapt zijn met de reispaspoorten van alle passagiers om ze te tonen aan de douaniers. Zelf zou u gewoon op de bus blijven zitten zijn en er zouden geen individuele identiteitscontroles uitgevoerd zijn bij de passagiers. U verklaarde ook dat er geen afspraken gemaakt waren met de smokkelaar over wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeurd zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 09/12/2009, p. 5-6). Dergelijke verklaringen aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie zijn echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan alle Poolse grensposten elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De border guards stappen zelf op de bus en ze controleren vervolgens alle personen. Ze controleren hun reisdocument en brengen de gegevens in op de draagbare terminal die toegang geeft tot de SIS databank. Gezien deze informatie is het niet geloofwaardig te noemen dat u als passagier op een bus via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn zonder enige persoonlijke identiteitscontrole ondergaan te hebben. Het is verder ook onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten er voor u gebruikt werden of dat er aangaande dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaar. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en de federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in hoofde van uw zoon, N. T. (...) (O.V. nr. 5. 977. 244) en van zijn echtgenote, D. T. G. (...) (O. V. nr. 5. 977. 244), beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document, met name uw intern paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het enkel persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoekster zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst verzoekster erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekster werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekster vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en staft dit aan de hand van een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekster zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoekster kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoekster is ervan overtuigd dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoekster stelt dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoekster verwijst dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekster nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.7.2. De Raad wijst verzoekster erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in haar land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekster op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

3.2.8.1. Verzoekster beperkt zich betreffende de uitgebreide motivering van verwerende partij aangaande de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas te stellen dat de vastgestelde

divergenties te verklaren zijn door de door haar opgelopen trauma's, dat zij niet alles weet van haar kinderen en dat het wel degelijk mogelijk is om illegaal de Schengengrens over te steken daar er nog altijd corrupte douaniers bestaan in de oude Oost Blok landen.

3.2.8.2. Waar verzoekster beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onjuistheden te verklaren zijn door de door haar opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoekster deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor het haar onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

Verzoeksters bewering niet alles van haar kinderen te weten daar het eigen is aan de Tsjetsjeense cultuur om niet alles te vertellen uit voorzorg mist feitelijke grondslag daar de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onjuistheden telkens betrekking hebben op situaties waar verzoekster steeds zelf bij aanwezig was.

Ook verzoeksters argument dat *"er nog altijd corrupte douaniers bestaan in de oude Oost Blok landen"* betreft een blote bewering die door haar niet wordt onderbouwd met enige objectieve informatie. Het CEDOCA-antwoorddocument *"Border control Polen"* (administratief dossier, stuk 14, deel 1) waarop verwerende partij zich voor haar motivering steunt, vermeldt het volgende:

"De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. Elk voertuig wordt gecontroleerd. De reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. De inzittenden van een auto/minibus blijven doorgaans in hun voertuig. Het voertuig wordt doorzocht om te controleren op verstekelingen en smokkelaars.

De Border Guards stappen zelf op de bus en controleren alle personen. Ze controleren hun reisdocument en brengen de identiteitsgegevens in in de draagbare terminal die toegang geeft tot de SIS databank. Zo kan onmiddellijk worden gecontroleerd of de betrokkene geseind staat.

Alle transport ondergaat steeds twee controles: grenscontrole door de Border Guards en douanecontrole door de douane. Bij deze tweede controle wordt niet specifiek naar verstekelingen of illegale immigranten gezocht, maar bij de controle naar smokkelwaar of verboden of gevaarlijke substanties, zou de eventuele aanwezigheid van verstekelingen uiteraard niet onopgemerkt kunnen blijven.

Voor de controles hebben Border Guards en douane verschillende technische middelen ter beschikking: CO2 detectieapparatuur, drugshonden, micro-search, x-ray scans, videoendoscops, mini-video camera's. Al naar gelang het risicoprofiel wordt bepaald welke middelen worden gebruikt."

Uit dit antwoorddocument blijkt derhalve duidelijk dat bij het overschrijden van de Poolse grens steeds uiterst streng wordt gecontroleerd waaruit de verwerende partij dan ook terecht kan besluiten dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster als passagier op een bus via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn zonder enige persoonlijke identiteitscontrole ondergaan te hebben en dat het verder onwaarschijnlijk is dat verzoekster geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten er voor haar gebruikt werden of dat er aangaande dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaar. Verzoekster brengt desbetreffend geen andersluidende informatie bij die aantoont dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

3.2.9. Gelet op de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onjuistheden en onaannemelijkheid betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekster voorgehouden asielaanvraag, die door verzoekster niet worden weerlegd, wat leidt tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas, kan haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.10. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekster tevens stelt dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug, wijst de Raad verzoekster er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel

bij de asielzoeker zelf rust. Waar verzoekster dan ook stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt achterhaald is, komt het aan verzoekster toe om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekster brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoonst dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 14, deel 2, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juli 2009) niet correct zou zijn. Verzoeksters argument dat de verwerende partij haar bronnen niet actueel zijn, mist daarenboven feitelijke grondslag. Immers dateert een groot deel van de informatie van de maanden april - mei - juni 2009. Verzoekster brengt geen concrete informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken, zodat zij er niet in slaagt desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, mediaberichtgeving en internetartikels, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekster met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonst dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 14, deel 2) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingeval het binnenlands conflict wordt door verzoekster door de loutere verwijzing

naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verhoorverslagen van haar zoon en schoondochter en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 14) en dat verzoekster tijdens het drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 december 2009 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT